

Zpracovali: Jan Mucha, Jan Páleník, Kateřina Kočí, Simona Bártová, Lucie Benešová

Pedagogické vedení: Mgr. Zuzana Vránová

Masarykova základní škola a mateřská škola Nezamyslice

Paní Marta Mezerová se narodila jako dcera listonoše a dělnice v roce 1941, tedy během druhé světové války, v malé obci na Hané – Nezamyslicích. Jedny z jejích prvních vzpomínek jsou tak na osvobození území Československa od německých okupantů sovětskými vojsky.

Jak jsme utíkali před bombardováním, to bylo v neděli odpoledne, to si pamatuju jak dnes. Leželi jsme s maminkou v kuchyni na otopaně a tatínek s pánem, co tam s náma bydleli, byli na půdě a dívali se z okýnka jak licou letadla. Najednou doběhl za náma a říkal „*Děti, je zle! Modlite se, protože letí to na nás!*“ No a v tym to začali bombardovat a bombardovali tady tu lokálku. No a tady na křižovatce u Hubenýho spadla bomba a tam to zabilo toho Jarka Zbořilovýho, měl 16 let. My jsme utíkali. Tatínek mě popadl do náruče a utíkali jsme na faru do sklepa se schovat. Tam jsme byli 3 dny.

Její rodná vesnice Nezamyslice byla stejně jako většina území naší vlasti osvobozena po těžkých bojích na jaře roku 1945 Rudou armádou z východní fronty. Sovětští vojáci byli jako hrdinové a zachránci s nadšením vítáni. Další vzpomínka paní Mezerové se týká samotného osvobození Nezamyslic.

30. dubna byly Nezamyslice osvobozeny a my jsme už potom byli doma zpátky na tým baráku a pak se to tam oslavovalo. Takže já jsem s těma Rusama tancovala až do rána. Já jsem šla z náruče do náruče. Mládě, stáré – tancovala jsem s něma až do rána.

Ne všichni vojáci Rudé armády se chovali vzorně a docházelo i k rabování, krádežím či znásilněním, ale paní Mezerová měla jako malé děvčátko jen dobré zkušenosti.

Tady se dostali do skladu Batě, tady, jak je sýpka, tak vyhazovali ty botky oknoma ven a lidi to tam brali. Pak si to měnili – levé, pravé. A ted' přišel ten vojáček a donesl mě takový šněrovací hnědý botečky a říká mně „*Marta, chceš botinky?*“ Já jsem říkala „*No chcu!*“ „*A dáš pusu soldátovi?*“ Já jsem říkala „*Dám!*“ Tak jeden botinek, jedna pusa. Druhé botinek, druhá pusa. Tak za dvě pusy já jsem měla pěkný šněrovací botečky.

Je neuvěřitelné, že někdo, kdo prožil osudové a náročné historické milníky českých dějin jako například nástup komunistů k moci, měnovou reformu v roce 1953 nebo invazi vojsk Varšavské smlouvy roku 1968, je tak plný životních sil a optimismu. Snad i vám bude inspirací životní moto paní Mezerové.

Pracuj tak, jako bys tu měl být ještě sto let, a žij tak, jak kdybys měl odejít už dnes.